

MARTINOVA DOBRODRUŽSTVÍ

*Napsali: Adam Langer, Adéla Neuwirthová, Daniel Mahd'ák,
Kristýna Rašková, Lukáš Krátký
Michal Špaček, Nela Peterková*

*Ilustrace: Kristýna Rašková, Lukáš Krátký, Nela Peterková
pod vedením Mgr. Zuzany Kolářové*

ZŠ VOJTĚCHA MARTÍNKA

BRUŠPERK

2021

Obsah

PŘEDMLUVA.....	4
1. JAK TO VŠE ZAČALO?.....	6
2. PRVNÍ CESTA VIA TEMPUS MACHINA	10
3. DOBRODRUŽSTVÍ ZA PYRAMIDAMI”	15
4. VIVA ITALIA.....	18
5. LÉTAJÍCÍ ZÁŽITEK U LEONARDA.....	20
6. JAK TO BYLO S ONDRÁŠEM... ..	22
7. NOVODOBÁ VÝPRAVA.....	24
8. POSLEDNÍ CESTA DO MINULOSTI.....	28
REAKCE AUTORŮ NA PSANÍ KNIHY	33

Knihu věnujeme našim spolužákům a učitelům
Autoři

PŘEDMLUVA

Milí čtenáři, žáci, rodiče, organizátoři projektu, dovoluji vám, abych se s Vámi podělila o postřehy, myšlenky a inspiraci, které provázely tvorbu knihy v rámci projektu „Vdechni život knize“.

Když mě oslovila Bc. Markéta Kološová, knihovnice z Hukvald, aby se naše škola účastnila projektu, neváhala jsem a na tuto nabídku kývla. Považovala jsem to jako příležitost lépe poznat nejen děti, ale i problematiku tvoření knih. Jako začínající učitelka jsem neměla předešlé zkušenosti s podobnými projekty.

Ráda bych poděkovala svým žákům ze 7. A, kteří se na psaní této knihy podíleli. Situace tomu tak chtěla a hned z počátku jsme byli nuceni improvizovat a scházet se online z důvodu uzavření škol. Na našich krátkých online hovorech jsme si nejprve určili, jaké bude téma našeho psaní. Nakonec vyhrála myšlenka, že hlavním hrdinou bude chlapec Martin a děj zasadíme do dnešní doby. Tato tematika je, myslím si, blízká všem. Každý z nás se s „náhlou“ přeměnou společnosti vyrovnával a vyrovnává po svém a jednou z možností, jak pohlížet na současnou situaci s odstupem a klidem, je ponořit se třeba do tvoření, četby a hloubání. Není náhodou, že chlapec dostane možnost cestovat časem a setkat se s důležitými momenty a lidmi naší, ale i světové historie.

Jsem si jistá, že naše hovory žákům pomohly k rozvíjení analytických schopností, k podpoře kreativity a také ke konstruktivnímu myšlení a bádání (nejen o historii a dějinách lidstva).

„Knihy jako největší přátelé rády s námi rozmlouvají, o čemkoli s námi upřímně a jasně a bez přetvářky hovoří, poučují nás, dávají nám návody, povzbuzují nás, utěšují a jako přítomné nám předvádějí věci našemu zraku velmi vzdálené. Ó, podivuhodná je moc, vznešenost a přímo jakási božskost knih.“

Jan Amos Komenský Zdroj: <https://citaty.net/autori/jan-amos-komensky/?page=3>

Za celý tvůrčí tým Vám přeji hezké a příjemné čtení

Mgr. Zuzana Kolářová

1. JAK TO VŠE ZAČALO?

Podíval jsem se na kalendář ležící na polici v obýváku. U dnešního data bylo velkým tiskacím napsáno „ÚKLID PŮDY“. Tuto velice nudnou a zdlouhavou činnost odkládala mamka už zhruba půl roku. Teď podle ní nastala ta správná chvíle. Ona byla doma, tatka taky a já jsem byl na distanční výuce. Podle mamky stejně celý den nic nedělám, tudíž není nejmenší důvod přehrabávání starých krámů odkládat. Dopoledne jsem se tedy učil a doufal, že na to rodiče přece jen zapomenou.

Bohužel se tak nestalo. Hned po obědě jsem vyfasoval velkou igelitovou tašku. Do ní měly přijít věci, co se vyhodí. Loudal jsem se pomalu do strmých schodů a uvažoval, co bych mohl říct jako důvod k odkladu úklidu. Když mě nic nenapadlo, začal jsem uvažovat, jak nejrychleji mít tu nudnou práci z krku. Bohužel ani teď mě nic nenapadlo.

Došel jsem na poslední schod a rozhlídl se. Půda byla velká, na uklízení přímo obrovská. Nedalo se nic dělat. Zaujal mě starý psací stůl úplně vzadu, a tak jsem jej začal prohrabávat.

Už jsem do tašky naskládal téměř všechn obsah čtyř šuplíků a chystal se přihodit i malou ušmudlanou krabičku. Byla tak zaprášená, že se nedalo skoro poznat jaké je barvy. Otevřel jsem ji. Krabička byla plná dřevěných hoblin. Trochu jsem je rozhrabal a vylovil jsem řetízek. Pomalu jsem jej vytahoval a na jeho konci se objevily staré stříbrné hodinky.

Ne takové ty normální náramkové hodinky, byly to takové ty staré kapesní cibule. Položil jsem je na psací stůl, a ještě prohrabal hobliny. Na úplném dně krabičky ještě něco bylo. Vytáhl jsem úhledně složený list nažloutlého papíru. Opatrně jsem ho rozložil a snažil se vyluštit, co je na něm napsáno.

Najednou jsem zaslechl kroky. Mamka. Hlavou mi problesklo: „Mám ji je ukázat, nebo je mám schovat a dělat jako že nic?“ Usoudil jsem, že ukázat je mamce by nejspíše nebyl nejlepší nápad. Určitě by mi je zabavila! Hodinky i list papíru jsem si proto rychle strčil do kapsy u kalhot a dělal, jako bych vůbec nic nenašel.

Mamka se vynořila ve dveřích a pochválila mě, že už uklízím. S nevinným úsměvem jsem se na ni otočil a řekl jsem: „Začal jsem, protože to chci mít rychle hotové.“ Což byla pravda.

„Aha, tak to jsi šikovný.“ řekla a vzápětí dodala: „Už jsi našel poklad?“ Maličko, nepostřehnutelně jsem se zarazil a rychle dodal: „Nic zajímavého, jen pár zlámaných tužek, počmáraných papírů a spoustu starých krámů, co jsem hned vyhodil“, řekl jsem tak nevinně, jak jen jsem uměl.

„To se dalo čekat.“ řekla mamka. Byla ráda, že uklízím.

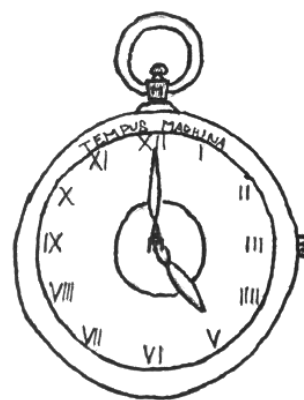
Další zhruba hodinu jsem přehrabával věci ve skříních. Nic zvláštního jsem však nenašel. Když jsem tedy řekl, že mám

hotovo, mamka mě milosrdně propustila, řekla, že teď mám volno a mohu se věnovat svým věcem.

Sedl jsem si ve svém pokoji na černou židli u psacího stolu a vytáhl hodinky a papír. Rozložil jsem papír a četl jsem na něm „Tempus Macchina“.

Tempus machina

Vůbec jsem nevěděl, co to znamená. Otevřel jsem šuplík, kde mám schované všechny tajnosti, a papír jsem schoval úplně dozadu. Teď jsem si pořádně prohlédl hodinky, ale nepřišel jsem na nic nového. Otevřel jsem je - nešly, jak by taky mohly. Staré mechanické hodinky, které nikdo nenatáhl už určitě pěknou řádku let. Chtěl jsem vyzkoušet, jestli fungují. To by byl gól. Nastavil jsem ručičky podle aktuálního času a začal hodinky natahovat

2. PRVNÍ CESTA VIA TEMPUS MACHINA

Zatočila se mi hlava a zatmělo před očima. Ještě, než jsem otevřel oči, udeřil mě do nosu studený vzduch. Když jsem je otevřel, stál jsem někde venku. První, co se mi vybavilo při pohledu na krajinu, byla Praha. Ano, opravdu to tu vypadalo stejně, tedy na první pohled. Kdybych byl skutečně v Praze, stál bych teď u Vltavy, kousek od Karlova mostu, na který bych se díval a za ním by byl vidět Pražský hrad. Tady jsem ale našel první rozdíly. Karlův most tady totiž nebyl a místo něj přes řeku vedl most jiný. Byl užší a na rozdíl od Karlova mostu nebyl úplně rovný. A co se to stalo s Pražským hradem? Už z dálky bylo poznal, že část hradu nejspíš vyhořela. A to zcela jistě již před delším časem. Hrad chátral. Také domy pod hradem byly, no, jak to popsat? Takové středověké. Vypadaly prostě hrozně staře a taky jich bylo nějak méně. Jinak se krajina až nápadně té pražské podobala.

Od chvíle, co jsem otevřel oči a spatřil řeku, most a v dálce hrad, uplynulo asi půl minuty a já se až teď poprvé pohnul. Hned jak jsem zvedl ruce, všiml jsem si, že na sobě nemám své oblečení. Místo trika jsem měl dlouhou modrou halenu, která mi končila nad koleny, místo tepláků něco, co vzdáleně připomínalo kalhoty, ale přední a zadní díl někdo zapomněl sešít dohromady, ponožky jsem neměl. Místo nich

byla nějaké dost divné kožené boty. Vůbec jsem to nechápal a ptal jsem se pro sebe: „Co to na sobě mám?“

Ještě pořád jsem se upřeně díval na své nohy, když mou pozornost upoutal drobný lesklý předmět ležící v trávě. Zvedl jsem ho. Byla to stříbrná mince. Z jedné strany na sobě měla vyraženou královskou korunu, po obvodu pak nápis, kterému jsem nerozuměl. Na druhé straně byl vyobrazen dvouocasý lev, kterého lemoval, pro mne, opět nesrozumitelný nápis. Chtěl jsem udělat krok dozadu, ale jak jsem posunul nohu, zakopl jsem o kámen. V hlavě mi běhaly ty nejhorší scénáře. Nejspíš jsem byl už jen pár desítek centimetrů nad zemí, když se mi opět zatočila hlava, zatmělo se mi před očima a ...opět jsem seděl doma na černé židli.

Notnou chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že jsem doma. Bez jediného pohybu jsem seděl a díval se před sebe. Když jsem se vzpamatoval, uvědomil jsem si, že stále držím ty staré cibule. Při pohledu na své nohy jsem s úlevu zjistil, že na sobě mám své oblečení. Přemýšlel jsem. Posledních pár minut jsem si v hlavě zrekapituloval a v tom mě to napadlo. Poslední věc, kterou jsem udělal, než se mi zatmělo před očima, bylo natažení hodinek.

Ty staré cibule s tím musí mít určitě něco společného. Co kdybych je zkusil natáhnout ještě jednou? Udělal jsem to. Zatočila se mi hlava a zatmělo před očima.

Opět jsem ucítil studený proud vzduch. Rychle jsem se rozhlédl kolem. Stál jsem na tom samém místě, co před chvílí. Most, který jsem před okamžikem viděl, byl ale zničený. Při pohledu na řeku mi bylo hned jasné proč. Hladina řeky byla mnohem vyšší. Podle zbytků sněhu kolem a úplně černé oblohy jsem usoudil, že hladinu řeky nejspíš zvedl vytrvalý déšť spolu s tajícím sněhem a ledem. Most zcela jistě zničila povodeň. Hrad, který stál za mostem, se očividně rekonstruoval. Spíš než sídlo nějakého šlechtice připomínal staveniště. Domy pod ním vypadaly pořád stejně staře, ale bylo jich tam o dost víc než předtím. Konečně jsem se koukl na své oblečení. Teď jsem na sobě měl světle zelenou košili a na ní vínově červený kabátec se světle zelenou kápí. Ten byl v pase lehce vypasovaný a přecházel do suknice končící kousek nad koleny. Namísto svých kalhot jsem na sobě měl nohavice ve stejné barvě jako košili, na nohách kožené boty, jejichž špičky připomínaly takové ty, co nosí šašci. Jen ty legrační rolničky na sobě neměly. Asi minutu jsem pozoroval své okolí a prohlížel si své šaty, když v tom se mi opět zatočila hlava a seděl jsem zase na své židli u psacího stolu.

Hodinky, které jsem dosud stále držel v ruce, jsem odložil na stůl a vzal si mobil. Vzpomněl jsem si totiž, že jsme se ve

škole učili o tom, že přes Vltavu před vybudováním Karlova mostu vedl most jiný. Byl to Juditin most. Díval jsem do mobilu na jeden z obrázků: „Jasně, je to on. Ale to je přece hloupost. Vrátit se zpět v čase je přece nemožné. Ale všechno by to sedělo....“, přemýšlel jsem...

Když jsem natáhl cibule poprvé, viděl jsem Juditin most a na zemi našel Pražský groš. Začal jsem prohledávat šuplíky. Minulý rok jsme s rodiči byli v Kutné Hoře. Součástí prohlídky byla i možnost vyrazit si vlastní minci. Groš, který nechal razit Václav II. V šuplíku na tajnosti, kde byl uložen i papír s nápisem „*Tempus Machina*“, jsem groš objevil. Vypadal stejně jako mince, kterou jsem našel. Znovu jsem si vzal mobil. Tentokrát jsem si vyhledal překladač a opsal do něj slova ze starého papíru. Překlad do češtiny zněl: “*STROJ ČASU*”.

Znova jsem si prohlédl staré cibule. Jediný způsob, jak si ověřit, že mě hodinky opravdu přenášejí zpět do minulosti, bylo znova je vyzkoušet. Opět jsem je natočil, opět se mi zatočila hlava a opět jsem stál venku. Uviděl jsem Karlův most. Ale vypadal jinak – nebyly na něm sochy. Pražský hrad už byl téměř opravený a v jeho centrální části se budovala zcela nová stavba. Za více než šest set let bude na tom místě stát katedrála sv. Víta. Na sobě jsem měl kabátec červeno-černý kabátec. K tomu jsem měl opět nohavice, pravá byla červená a levá černá. Zase jsem měl kožené boty. Můj stávající plán byl najít, pokud možno nějakou živou bytost, která by mi

potvrdila, že nejsem v jednadvacátém století. Hned jsem si ale uvědomil nedostatky svého plánu. Přece nemůžu někoho jen tak zastavit a zeptat se ho, který je rok. V tom jsem zaslechl kroky a slabé hlasy. Rychle jsem doběhl ke kraji mostu a co jen to šlo přitiskl jsem se ke studenému kameni. Hlasy se blížily čím dál víc. Nade mnou šli dva muži a vedli diskuzi:

„Kamenný most je opravdu dobře postaven“, řekl jeden z mužů.

„Ano, máte pravdu. Na to, že jej tenkrát navrhoval takový mladíček.... Vždyť tomu Parlěrovi bylo sotva sedmadvacet let“, dodal ten druhý.

„Snad vás pořád netrápí, že král nepověřil vás?“

„Ale jděte, už jsem vám říkal, že je mi to jedno“, odvětil muž ostře a rychle změnil téma hovoru: „Snad vydrží přinejmenším tolik, jako jeho předchůdce.“

„To musí. Vždyť jen přípravy na stavbu trvaly patnáct let“

„To máte pravdu, stavěl se opravdu dlouho.“

Víc už jsem toho neslyšel, protože se mi opět zatočila hlava a seděl jsem zpátky ve svém pokoji. Rychle jsem zamrkal, odložil hodinky na stůl a místo nich jsem si opět vzal mobil. Zadal jsem do Googlu heslo „Parlěř“. Petr Parlěř se narodil v roce 1332 a zemřel v roce 1399 a navrhl, mimo jiné, stavbu Karlova mostu. A jelikož jsem právě slyšel hlas jeho konkurence, nebylo pochyb, že jsem se ocitl v minulosti.

3. DOBRODRUŽSTVÍ ZA PYRAMIDAMI

Otočil jsem hodinky a přesunul jsem se do nějaké polopouště. Blízko jsem uviděl město a za ním obrovitánské pyramidy, určitě jsem se ocitl v Egyptě. Šel jsem cestou k městu a náhle jsem viděl něco v písku co se třpytí. Vzal jsem to a byla to zlatá soška člověka s ptačí hlavou, holí a na hlavě kouli.

Soška byla zajímavá, tak jsem ji vzal. Po krátké době jsem dorazil do města, které jsem viděl a bylo to velmi zajímavé. Byli tady obchodníci, řemeslníci, zemědělci, lidé, kteří pluli na lodích po řece, různé palmy, kamenné domy a další. Jak jsem šel, tak jsem se raději držel mimo, ať nebudím pozornost. Najednou jsem viděl, že přijíždí nějaký panovník, pomyslel jsem si, že to bude asi faraon, se svým povozem, stráží a sluhy.

Panovník měl velký plášť zdobený drahými drahokamy a šlo vidět jeho honosnost. Všichni se k faraonovi modlili kromě mě,

protože jsem nevěděl, co mám dělat. Faraon se na mě zlostně díval a pak ke mně šel. Chtěl jsem utéct, ale strážě mě zadrželi a vzali k faraonovi. Ten si mě a sošku chvíli prohlížel a pak dal rozkaz strážím, ať mě vezmou do povozu, kterým přijel. Byl jsem zmatený. Povoz se rozjel a faraon se mě ptal odkud pocházím, odkud mám tu sošku a proč jsem tady ve městě. Odpověděl jsem, že jsme se ztratil v polopoušti, kde jsem našel i sošku, jsem z daleka a do města jsem šel, protože to bylo první místo, které jsem viděl. Potom řekl, že je faraon Radžedef, syn Chufua. A, že soška, co mám, znázorňuje boha slunce Ré. Jak jsem se jednou učil ve škole, tak vím že faraoni jsou považováni za syny boha Ré. Jeli jsme dále a já jsem mohl vidět řeku Nil a když se povoz na chvíli zastavil, tak jsme dojeli k pyramidám.

Byla to nádhera, viděl jsem neskutečnou práci řemeslníků, dělníků a dalších co pracovali na pyramidách, tahali vápencové bloky na dřevěných lodích, nebo s pomocí zvířat na pyramidy. Pyramidy byly fakt obrovské. Jeli jsme dále a u Chufuovy pyramidy jsme zastavili úplně. Vystoupili jsme z povozu a Radžedef mě vedl na stráží do pyramidy. Dlouho jsme šli, až jsme došli k Chufuově hrobce. Strážě nesli pochodně s ohněm a Radžedef mi řekl, ať mu dám sošku, já jsem mu ji podal. Radžedef ji položil na znak, který byl na Chufuově hrobce.

Hrobka se rozzářila, odkrylo se víko a byla tam mumie Chufua. Všichni jsme byli zmatení. Radžedef zkoušel na Chufua mluvit, ale marně. Radžedef mě chtěl odvézt pryč, protože si myslel, že soška má magickou moc, ale než mě stihl odtáhnout pryč, hrobka se znovu rozzářila a Chufu začal mluvit s Radžedefem. Moc jsem toho neslyšel, protože jsem se přesouval nějakou neviditelnou silou, která mě přesunula do místnosti, kde byla loď a taky tam byla jedna pochodeň, kterou jsem držel v ruce. Byla to místnost, která byla velká a potřená smradlavou látkou, která držela vlhkost. Loď vypadala hezky a zajímavě, byla dlouhá, dřevěná s pádly a neměl jsem žádné poněti, jak se tu dostala.

Chtěl jsem si ji víc prohlédnout, ale špatně se mi dýchalo a zhasla mi pochodeň. Byla tam tma, já se tmy bojím, takže jsem trochu zpanikařil, ale pak mě napadlo, že zkusím nahmatat hodinky. Hodinky jsem nahmatal a pootočil jsem je na jiný čas. Zatočila se mi znovu hlava a přesunul jsem se zpět domů.

4. VIVA ITALIA

Venku svítilo sluníčko tak jsem si řekl, že zavolám svému kamarádovi Petrovi. S Petrem jsme se domluvili, že půjdeme ven na procházku a pak ke mně domů. Šli jsme na procházku a Petrovi jsem řekl o svých hodinkách, které přenášejí v čase. Petr mi nevěřil. Říkal, že nic takového není vůbec možné. Rozhodl jsem se, že mu hodinky ukážu.

Přišli jsme domů. Šli jsme na půdu a vzal jsem do ruky hodinky. „Vždyť jsou to obyčejné hodinky, ty máš po dědovi?“ zeptal se Petr. „Ne, nemám Petře. Snad mi nevěříš?“ „Moc nevěřím... no.“ V tom se hodinky začaly samy od sebe otáčet. Petr nechápal proč. „Co se teď učíme v dějepise?“, zeptal jsem se Petra. „Mmm... Starověký Řím!“. V tom okamžiku jsem otočil s hodinkami a ty se ještě více roztočily. Kolem nás se začaly dít různé divoké věci, zatmělo se nám před očima. Hodinky je přenášely do minulosti. „AAAAAAAAAAA!!!, křičeli jsme. Bum, spadli jsme na zem. Rozhlédli jsme se kolem sebe a Petr zmateně zakřičel: „Kde to proboha jsme??“. „No přece ve Starověkém Římě, Petře.“ „A co je právě za rok Martine?“ Podíval jsem se na hodinky, jsme v roce 80 našeho letopočtu. „Vždyť to přece není možné“, zmatkoval Petr. „Říkal jsem ti, že je s těmahle hodinkami možné vše.“ A kdy nás to vůbec přenese zpátky? „To nikdo neví, kdykoli. A teď už se přestaň vyptávat a pojď si to tu prohlédnou.“ „Dobře a kam půjdeme, Martine?“ Uviděli jsme kolosální stavbu: „Třeba támhle!“

Šli jsme se podívat na Koloseum. Všiml jsem si lidí, kteří byli oblečeni tak nějak divně. Do kolosea se hrnula spousta lidí. „Martine? Půjdeme se tam podívat?“ „Jasně.“ Tak jsme šli. Bylo tam fakt hodně lidí, takže jsme museli dávat pozor, abychom se neumačkali. Konečně se nám povedlo dostat dovnitř. Dole uprostřed Kolosea byli nějakí dva bojovníci. Lidé kolem spontánně křičeli, nerozuměli jsme jim, ale co. „Petře, vždyť jsou to gladiátoři! O nich jsme se přece učili. Ano už si vzpomínám!“, volal Martin.

Zápas začal. Zaujatě jsme pozorovali, stejně jako ostatní lidé. Dva gladiátoři bojují a jeden se svalil na zem. Císař dává palcem na vědomí, že hrdina zemře. V ten okamžik nás přenesou hodinky zpátky na půdu. BUMMMM, spadli jsme na podlahu půdy. „NEEEEE!“ , zvolal Petr. Zrovna jsme chtěli vidět, jak to skončí... „Taky mě to mrzí, ale i tak to byl super zážitek“, zakončil Martin.

5. LÉTAJÍCÍ ZÁŽITEK U LEONARDA

Petr musel domů, ale já jsem se chtěl ještě někde podívat. Otočil jsem proto hodinky a přesunul jsem se do nějaké ulice. Poznal jsem, že stavby, které tam byly, tak byly nádherné a renesanční. Byla trochu zima a v ulici byli různí obchodníci, měšťané a spoustu dalších lidí. Najednou, jak jsem tak kráčet, tak jsem slyšel podivné hlasy. Přišel jsem blíže a viděl, jak se hádá zákazník s obchodníkem. Háдали se o tom, jestli obchodník podvedl zákazníka nebo ne. Oba byli naštvaní a zákazník vyvolal rvačku. Přesunuli se trochu jinam, protože nechtěli něco zničit a hodně měšťanů se šlo na ně podívat. V tom davu mě někdo omylem praštil a já jsem spadl do sklepa v renesanční budově.

Ve sklepě jsem si rozsvítil a šel dále nějakými chodbami. Jak jsem šel chodbami, tak jsem došel do honosného sídla, které stálo nad sklepem. Když jsem otevřel dveře od chodby, kde jsem skončil, nemohl jsem uvěřit svým vlastním očím. Před sebou jsem uviděl Leonarda da Vinciho! Byl jsem v šoku. Leonardo mě v klidu uvítal, považoval mě totiž za nového uklízeče, a provedl mě místností. Pak mně řekl, že se tu můžu ještě porozhlédnout, ale nemám zapomenout hned vytrít podlahu. Varoval mě, ať na nic nesahám.

Prohlížel jsem si různé věci, které měl Leonardo na stole, různé vynálezy, poznatky a výtvarnické kresby. Zatímco jsem si prohlížel, tak Leonardo maloval obraz „Poslední Večeři“, kde Ježíš jí a pije s dvanácti apoštolů. To jsem znal z dějepisu.

Začal jsem tedy vytírat podlahu a měl jsem to zanedlouho hotové. Leonardo už také dokončoval část pozadí na obraze a pak šel do skladu. Vytáhl svůj létající stroj a řekl mi, že ho teď půjde otestovat.

Když už chtěl odcházet, zeptal se mě, jestli nechci jít s ním, protože viděl, že práci už mám hotovou a nevadila by mu společnost. Řekl jsem ano, a tak jsme šli.

Šli jsme k velmi malému kopci kousek od Leonardova domu a Leonardo mi řekl, že mám zůstat pod kopcem. Potom na něj vylezl, vzal svůj létající stroj a vznesl se. Léтал, ale ne dostatečně silně nebo rychle, protože rychleji klesal k zemi. Naštěstí spadl na zem na nohy a nic se mu nestalo. Nemohl uvěřit, co udělal špatně, ale shodli jsme se na tom, že křídla by musela být pevnější a lépe udělaná, aby plně unesla člověka a aby se na nich lépe létalo. Leonardo se díval na hezký výhled z kopce, kde jsme spolu vyšli a něco u toho říkal. Bohužel jsem ho neslyšel, protože jsem omylem zakopl o kámen a spadl jsem na hodinky tak, že se nerozbily, ale pootočily na jiný čas, a tak jsem se opět přesunul do jiného času a prostoru, do svého pokojíčku.

6. JAK TO BYLO S ONDRÁŠEM...

Byl jsem sám doma, maminka nakupovala a tatínek byl v práci. Nudil jsem se a nevěděl, co mám dělat. A v tu chvíli jsem si vzpomněl na hodinky, vzal si je a natočil jsem je...

Najednou jsem se objevil uprostřed lesa. Šel jsem rovně a nevěděl kam. Vtom jsem šlápl a už jsem visel hlavou dolů a za nohu jsem měl přivázaný provaz. Asi jste si domysleli, že jsem šlápl do pasti, která mne zvedla do výše. Visel jsem hlavou dolů a přemýšlel jsem, v jakém století a v jakém období asi jsem. Najednou jsem spatřil tři lidi. A teď mi to dokleplo. Z dějepisu jsem si pamatoval zbojníka Ondráše z Janovic a doopravdy, byl to on. Na poprvé jsem se lekl, ale když ke mně přišli, vypadali, že mi nechtějí ublížit. Zeptali se mě, co tu dělám a odkud pocházím. Nemohl jsem jim říci, že jsem z budoucnosti, protože by mě na místě asi zabili za to, že si z nich dělám legraci. Tak jsem tedy řekl, že pocházím z vesnice, která byla mimochodem blízko lesa, a ještě jsem jim řekl, že jsem utekl z domu a oni tomu uvěřili. Jeden ze tří najednou vytáhl nůž a já už myslel, že mě chce zabít a zavřel jsem oči a čekal, co se bude dít. Ale on chtěl jenom přeříznout provaz, za který jsem byl uvázan za nohu. A jak ho přeřízl, tak jsem spadl na zem, přímo na hlavu, a tu bouli, kterou jsem si tím způsobil, tak tu jsem tam měl ještě dva týdny.

Ondráš mi řekl: “tu vesnici máme po cestě, můžeme tě vzít s sebou”. Byl jsem tím trochu překvapený, ale odmítnout jsem nemohl, bylo by to podezřelé, takže jsem souhlasil. Vydali jsme se tedy na cestu skrz les. Vypadal normálně a v pořádku.

Cestou jsme všichni mlčeli a šli jsme, až jsme vyšli z lesa a došli jsme k vesnici. Jakmile nás vesničané zahlédli, už byli nadšení a skákali radostí. Když jsme došli blíž, tak k Ondrášovi jeden přišel a ptal se ho, koho to sem nese. Ondrášovi došlo, že jsem mu neřekl svoje jméno. Odpověděl jsem popravdě, že se jmenuji Martin. Po mém představení jsme se odebrali do hospody, kde se oslavoval Ondrášův návrat. Bylo už deset hodin a všichni spali, tak jsem usnul taky. Slavnost byla ale divoká!

Ráno jsem se probudil a první věc, co jsem zaslechl bylo, že prý má tady tudy projíždět nějaký významný šlechtic a to by mohla být velká příležitost pro Ondráše a jeho družinu získat jeho majetek a rozdat ho chudým. Ondráš řekl, že se půjde připravit a spolu se svými muži se odebral ke koním. Na koni jsem moc nejezdil, ale všechno je jednou poprvé. Byl jsem až moc zvědavý, a tak jsem se vydal za nimi. Jakmile jsme byli na cestě asi 5 minut, zbojníci se zastavili u polní cesty, a já se musel rychle schovat, aby mě neviděli.

Ondráš a jeho družina se poschovávali za stromy, tak aby z lesní cesty nebyli vidět a čekali, až se po asi hodině objeví kočár. V kočáře vážně rozpoznatelně seděl nějaký šlechtic a byl velmi netrpělivý. Ondráš a jeho družina vyskákali ze svých úkrytů a obklíčili vůz. Vypadalo to, že jsou zvyklí, a tak Ondráš úplně v klidu pronesl před zastaveným vozem: "Peníze, nebo život!" Po tomhle zavolání šlechticův doprovod a kočí velmi zpanikařili a šlechtic vyběhl ven a začal Ondráše prosit o milost. Ondráš řekl pouze, že majetek vozu zabavuje a že pokud na něj nebudou útočit, nic se jim nestane. Byl jsem

velmi překvapený, jak hladce šlechtic zareagoval, bohatství mu bylo úplně lhostejné, čekal bych, že řekne, že by radši umřel, než by ztratil své bohatství, ale, on pouze svolil, ať si jej vezmou (byl moc vyděšený). Ondráš sebral jeho majetek a vrátil se do vesnice, ale až chvílku po mě protože jsem šel napřed, aby si mě nevšiml. Jakmile jsem byl ve vesnici, použil jsem hodinky a byl jsem zvědav, co se stane teď....

7. NOVODOBÁ VÝPRAVA

Dneska celý den pršelo a není tedy divu, že jsem po celou dnešní online výuku napůl spal. Po jedné hodině jsem s mamkou poobědval a rychle si dodělal zbývající úkoly. Když jsem všechno poslal, bylo už půl čtvrté a já jsem z šuplíku vytáhl staré, pečlivě uschované cibule. Nemohl jsem se dočkat, až je zase natočím a přenesu se zpět v čase. Natáhl jsem je.

Zatočila se mi hlava a zatmělo před očima. Tentokrát jsem se objevil na nějaké chodbě. Chodbě, která měla po stranách očíslované dveře. Usoudil jsem, že jsem se tedy ocitl v hotelu. Rychle jsem si prohlédl, co mám na sobě. Oblečení vypadal kupodivu docela normálně, modré tenisky, džíný červené tričko a žlutá kšiltovka. Chvilku jsem se jen tak

rozhlížel kolem. Nikdo nikde. Rozhodl jsem se, že zkusím chodbu projít, třeba na někoho po cestě narazím. Udělal jsem pár kroků a něco mi v džínách zacinkalo. Zastavil jsem se a prohlédl si kapsy. Z levé kapsy kalhot jsem vytáhl klíče. Na kroužku, se krom nich houpala i kovová cedulka s číslem sedm. Nejspíš to byl klíč k jednomu z pokojů. Spěšně jsem se rozhlédl kolem sebe. Na levé straně byly dveře číslo jedenáct a na pravé dvanáct. O pár kroků jsem se tedy vrátil. Stál jsem teď přede dveřmi, k nimž jsem měl klíč. Zaváhal jsem. Přece jenom by mě teď mohl někdo pozorovat nebo by dokonce mohl někdo být přímo v pokoji...

Ještě chvíli mi v hlavě zápasila zvědavost s obavami. Oba pocity hledaly nejrůznější důvody, proč bych se do pokoje měl nebo neměl podívat. Nakonec přece jen vyhrála zvědavost a já jsem pomalu odemkl dveře číslo sedm. Nejprve jsem je jen pootevřel a nakoukl dovnitř. Velice se mi ulevilo, když jsem zjistil, že v předsíni nemá nikdo boty ani bundu. Protáhl jsem se tedy dovnitř a trochu se po pokoji porozhlédl. Nic nenaznačovalo, že by v pokoji někdo bydlel. Nikde žádný nepořádek, dokonce ani ve skříních jsem nic nenašel. Pokoj dokonale připravený k příchodu hosta.

Pomalu jsem procházel celý hotelový pokoj a hledal něco, co by mi řeklo, kdy a kde jsem se to ocitl. Nemůže to být moc dávno, neboť krom velice zastaralého modelu pevné linky jsem našel rovněž starý počítač, walkmana a dokonce i malou televizi. Konečně jsem v kuchyni našel kalendář

a noviny. Stránky byly otočené na červen, šestadvacátý týden. Přelistoval jsem na přední stranu, abych zjistil rok. Byl na ní obrázek liberecké radnice a pod ním rok 1998. Noviny byly také z roku 1998, ty jsem si sroloval v ruličku a vložil do zadní kapsy. Opravdu jsem se neocitl příliš daleko v minulosti. Prošel jsem celý pokoj ještě jednou a zastavil se u okna. Venku vůbec nebylo hezky, jak by se od konce června dalo očekávat, obloha byla úplně šedá, venku snad ani nepadaly kapky jen tekly z nebe tekly pramínky vody a vítr foukal tak silně, až málem ohýbal stromy, které jsem z okna viděl.

Při pohledu z okna na mě dolehla únava, kterou jsem celý den pociťoval. Měl jsem teď dvě možnosti. Možnost a) Zůstat v pokoji (hrozí nebezpečí, že se sem někdo rozhodne podívat a najde mě tu). Možnost b) Odejít z pokoje (nemám nejmenší tušení kam bych šel, obzvlášť když hodiny v obýváku ukazují už za deset minut sedm).

Nemohl jsem se rozhodnout. Nakonec jsem ale přijal rizika plánu a) a v pokoji jsem zůstal. Děsila mě sice představa, že mě tu někdo najde, ale přeci jen, když jsem se opět podíval z okna, usoudil jsem, že jít ven za tmy a vytrvalého deště, by přece jen nebylo rozumné.

Posadil jsem se na postel a začal nahlas uvažovat: „Co teď?“ Nic moc kloudného jsem nevymyslel, ale začal jsem se cítit čím dál více unavený. Nakonec jsem si do postele lehnul a tvrdě usnul. Když jsem se probudil bylo šest hodin a třicet minut. Ospale jsem slezl z postele a doloudal se k oknu. Venku

lilo jako z konve a obloha byla snad ještě tmavší než včera. Podíval jsem se dolů, to co jsem uviděl mě spolehlivě probralo. Venku byla všude voda. Přízemní část hotelu, kde jsem byl, byla stoprocentně zatopená. Všude venku pobíhali lidé, hasiči a záchranáři. Vzpomněl jsem si na televizi a rychle ji zapnul. Zrovna vysílali zprávy. „Rozsáhlé povodně zasáhly nejen Českou republiku, ale také Slovensko, Polsko a Rakousko. Dnes od časného rána také probíhá evaluace nejen Liberce,“ povídal jeden z moderátorů.

Více už jsem toho neslyšel, protože se mi zatočila hlava a já se ocitl zpět ve své době. Velice se mi ulevilo, když jsem se podíval z okna a viděl jen sem tam spadnout pár kapek. Rozhodně jsem nelitoval, že jsem v minulosti nezůstal dýl.

Vyšel jsem z pokoje rovnou ke kuchyni. Naposledy jsem jedl včerejší, teda vlastně dnešní oběd a není tedy divu, že jsem měl pořádný hlad. Až teď mi došlo, že doma vlastně nejsem sám. Mamka by se asi hodně divila, kdyby mě viděla vyjít ledničku... Sebral jsem tedy tři rohlíky, bleskurychle je namazal máslem a jahodovou marmeládou. Do hrnku si nalil čaj a vrátil jsem se do pokoje. Dojídal jsem už poslední sousto, když jsem kolem uslyšel někoho projít přímo do kuchyně. Za pár chvil jsem zaslechl mamčin hlas. „To jsem ale blázen, myslela jsem, že těch rohlíků je sedm a jsou tu jen čtyři... Martine!“, zavolala mamka a já sebou trhl „Martine pojd' sem, zjistila jsem, že nemáme dost rohlíků, musíš zajít do obchodu.“ Rychle jsem dožvýkal a hodinky schoval zpátky do šuplíku. Vzpomněl jsem

si na noviny z pokoje, které jsem měl stále v kapse... Přidal jsem je do šuplíku s tím, že se na ně pak v klidu podívám. Už teď jsem se těšil na další výlet.

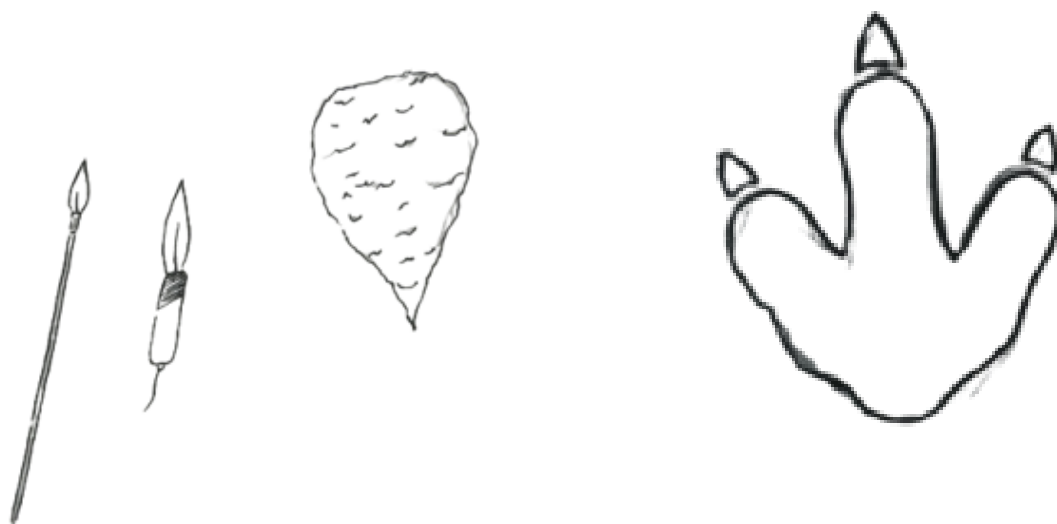
8. POSLEDNÍ CESTA DO MINULOSTI

NĚCO SICE KONČÍ...

Byla neděle po obědě a já jsem si řekl, že bych si mohl užít zase nějaké dobrodružství. Vzal jsem hodinky, natočil je a objevil jsem se na místě, které jsem vůbec nepoznával, ale vypadalo, jako nějaký prales. Rozhlédl jsem se a uviděl jsem, že je všechno o hodně větší než normálně. Poznal jsem samozřejmě kapradinu a taky pár stromů, všechny tak přerostlé, že jsem nemohl poznat jejich druh. Vypadalo to ještě s přesličkami a další obrovskou vegetací jako v pravěku. A také jsem si všiml, že mám na sobě jenom velmi tlustou kožešinu (asi z mamuta).

Řekl jsem si, že se porozhlédnu kolem. První, co jsem viděl, jakmile jsem se dostal ven na otevřenou planinu, bylo jezero, mamuti a další pravěká zvířata. Nepřemýšlel jsem nad tím, co dělám, prostě jsem běžel a běžel, až jsem narazil na velkou díru, které jsem si předtím nevšiml, protože byla zakrytá. Past na mamuty. Spadl jsem do ní a dalo mi co dělat, abych se ještě zachytil rohu té propasti a vydrápal se nahoru. To už si toho všimli pralidi, kteří museli číhat někde poblíž. Vzhledem k téhle neobvyklé situaci si vzali alespoň mě. Svázali

mě a já čekal, co se mnou bude. Asi po hodině se objevilo několik pralidí a rozvázali mě. Jejich náčelník mi pak vysvětlil, že jsem jim připadal podezřelý, a tak se museli ještě poradit, než mě pustí. Trůn náčelníka byl celý z kostí a různých trofejí věcí, které ulovil, když byl mladší. Venku si hrály děti a muži cvičili lov. Byl tam taky velký bronzový hrnec a v něm se pekl mamut. U něj stáli muži a nabídli mi, abych si kousek vzal. Poděkoval jsem a dal jsem si, byl jsem už hladový.

Šel jsem pak dál od tábora, a byl jsem na otevřené planině. Díval jsem se na krásné výhledy a najednou ke mně přiběhl nějaký tvor, který vypadal jako pravěký jelen. Trochu do mě narážel a já jsem se snažil otáčet hodinkami. Nějak se mi to zaseklo a to agresivní zvíře mě začalo kousat. Když už se mi podařilo hodinkami otočit a přesouval jsem se jinam, tak to zvíře kousek hodinek sežralo. Najednou jsem byl ve velkém víru času a dějin a kymácelo to se mnou sem a tam. Odmrštilo mě to nevím kam, spadl jsem na zem.

Přesunul jsem se v čase na ulici, kde stojí i dům, ve kterém bydlím. Z hodinek mi zbyla jenom ta půlka, kterou zvíře nesežralo. Chtěl jsem se přesvědčit, jestli jsem v přítomnosti, a tak jsem se zeptal náhodného kolemjdoucího, jaký je rok. On řekl, že je rok 2021. Myslel si, že si z něj utahuji. Trochu jsem si vydechl a šel k našemu domu. Jak jsem otevřel dveře, tak se mě hned mamka ptala, kde jsem byl. Řekl jsem, že jsem si vyšel k místnímu lesu a tam jsem fotil květiny do elektronického herbáře do přírodopisu. Uvěřila mi to, ale řekla, že pokud někam příště půjdu, tak jí to mám říct. Potom jsem šel do pokoje. Několikrát jsem zkoušel s hodinkami otočit, ale nic se nedělo. Mrzelo mě to, ale nic jsem si z toho nedělal. Vzpomněl jsem si na noviny z minulého dobrodružství, které jsem si vzal z hotelového pokoje. Byly to noviny z února 1998, kdy jsme se stali vítězi na olympiádě v Naganu. Prohlížel jsem si stránky a úplně na mě dýchla atmosféra. Pustil jsem si k tomu z walkmena píseň Queenů "We are the champions".

Představoval jsem si, že jsem na pražském Staroměstském náměstí a přede mnou tisíce, ne-li desetitisíce lidí, kteří mávali vlajkami a volali: „Hoši, děkujem“, zpívali hymnu atd. Atmosféra připomínala listopad 1989, kdy komunistický režim klesl až ke dnu a nahradila ho svoboda a demokracie.

Pak jsem si sedl na židli a začal jsem si svoje zážitky zapisovat do prázdných vytrhnutých stránek sešitu z minulého roku.

Jaromír Jágr (vlevo) a Petr Svoboda se radují z vítězství 4:1. Foto ČTK

Americký tisk vyřazení svého týmu neunesl a naše hokejisty pomluvil

NAGANO/NEW YORK - Bezprostředně po vítězství nad USA čeští hokejisté hrající za americké kluby žertovali o problémech, které si možná za oceánem přivodili. Americké deníky, které o pár hodin později v jejich druhé domovině vyšly, však naznačily, že by mohlo skutečně jít o problém.

Brankář Dominik Hašek například s úsměvem na tváři mluvil o možných starostech svého syna: „Doufám, že od kamarádů ve škole nedostane vynadáno.“ Jaromír Jágr hovořil o svém pittsburském kouči Constantineovi: „Je takový ten hrdý Američan. Nedi-“

vil bych se, kdyby teď Čechy nechal sedět.“ Někteří američtí novináři však v té době již modernovali do redakce rozhořčené články: „Nepřilíh talentovaný tým se pozvedl o několik úrovní výše jen zásluhou brankáře Haška.“ tvrdil list San Jose Mercury News v článku nazvaném „Noční děs“. O „děsivé zkušenosti z Nagana“ píše i světoznámý deník USA Today: „Nejlepší americký tým, jaký kdy byl sestaven, utrpěl díky geniiovi Haškovi od oportunistického českého celku neuvěřitelnou porážku.“

*lt, čtk
Další informace na straně 19*

Zklamáný kapitán Američanů Chris Chelios Foto Reuters

Celá republika žila včera ráno hokejem

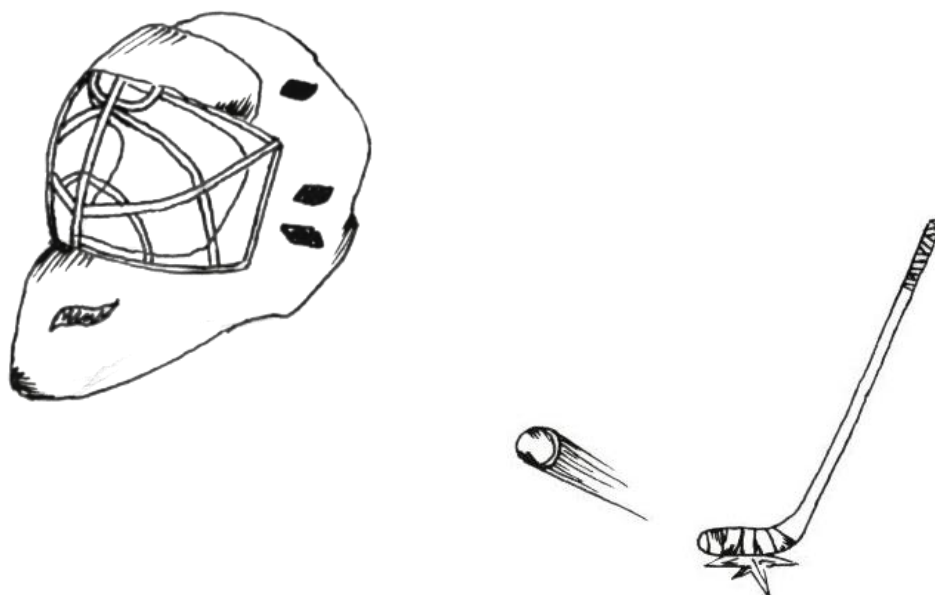
Vítězný zápas českých hokejistů s týmem USA včera u televizních obrazovek prožívaly miliony fanoušků.

PRAHA - Vladimír Růžička a Jaromír Jágr během jedné minuty otočili v Naganu skóre důležitého čtvrtfinálového zápasu. „Věřili jste nám alespoň vy? Ivan Hlinka nám totiž před zápasem říkal, že on nám nevěří, ale drží nám palce.“ obrátil se Jágr na skupinku českých novinářů. Nyní se proto zajímal o to, jak fanoušci v ČR sledují hokejové zápasy: „Myslíte si, že hokejem žijí? Ze ráno vstanou a ještě v pyžamu nám u televize fandí,“ ptal se Jágr.

Hokejová horečka, která Čechy pravidelně zasahuje v květnu, kdy se hraje mistrovství světa, znovu propukla: celé domy a ulice, zvláště na sídlišťích, se po důležitých gólech otfásaly křikem hokejových fanů. Ten dolehl dokonce na Pražský hrad: „Slyšel jsem výkřiky zvenku, zapnul jsem si tedy televizi a sledoval už jen poslední minutu,“ řekl mluvčí prezidenta Ladislav Špaček. Velkou radost mu prý udělal gól Jiřího Dopity těsně před koncem zápasu. Václav Havel, kterého lékaři dopoledne operovali ve středočeské nemocnici, hokej sledovat nemohl. „Pan prezident reprezentantům samozřejmě drží palce, v nemocnici má však poněkud jiný režim,“ vysvětlil Špaček.

Přestože televize letos utkání nepřenáší v atraktivních časech, hokej má u diváků velký úspěch. Bez včerejšího zápasu, jehož sledovanost zatím nikdo nespočítal, se na dosavadní vystoupení českých hokejistů na Turnaji století dívalo v průměru 1,66 milionu lidí. „Můžeme ale předpokládat, že diváků je podstatně více, než zachycuje náš výzkum,“ uvedla Kristina Taberyová z oddělení analýzy programů České televize. Někteří fanoušci totiž utkání sledovali v zaměstnání, a s tím plebmetrová měření nepočítají. Ve většině firem však podle bleskového průzkumu LN převládla nad hokejovým nadšením pracovní morálka. *pek, zup*

Zdroj: https://www.lidovky.cz/sport/hokej/hokejove-nagano-pred-15-lety-cela-republika-zila-hokejem-cesko-vyradilo-usa.A130217_130537_In-sport-hokej_mih?galerie

REAKCE AUTORŮ NA PSANÍ KNIHY

„U psaní knihy mě inspirovala sama mysl. Někdy jsem nemohl přijít na to, jak to bude pokračovat, co udělá hlavní postava, do jaké situace se dostane, ale v nečekanou chvíli se mi zničehonic objevilo před očima, jak by to zhruba mělo vypadat. Tento pocit a myšlenka je velmi užitečná a většinou od ní tvořím i celou kapitolu. Psaní knihy mě bavilo a rozvíjel jsem si svou představivost. Párkrát jsem už zkoušel psát různé dobrodružství a pomáhalo mi to uklidnit a zabít nudu.“

Michal Špaček

„Připadá mi to docela zajímavé, když píšu knihu z první osoby, jsem najednou úplně jiný člověk, protože v tu chvíli člověk nepíše knihu, v tu chvíli se člověk objeví v úplně jiném světě fungujícím úplně jinak, je jiný člověk a zažívá jiné věci. Bylo fajn se do role Martina takhle vcítit. Možná budu psát i více, protože mi došlo, jak zajímavé to je. Ovládáte svět okolo, ale zároveň do něj moc nezasahujete a necháváte ho plynout přirozeným směrem. Byl to příjemný pocit a rozhodně ho zkusím zažít častěji.“

Adam Langer

MARTINOVA DOBRODRUŽSTVÍ

Vydalo nakladatelství

ZŠ Vojtěcha Martíčka

Brušperk

v roce 2021 jako svou první publikaci

Počet stran 35

Tel: 774 546 908

E-mail: kolarozu@post.cz